

C. C. Dahlerup: Jeg maa oprigtig tilstaae, at jeg mindst havde ventet Modstand imod dette Endringsforslag fra den ærede sidste Talers Side. Forsaavidt jeg har havt Deel i Endringsforslaget, har min Bevæggrund været ene og alene Hensynet til Landboerne, ene og alene Hensynet til Overgangen fra den nu stedfindende Mangel paa Frihed til den ved dette Lovforslag tilstgættede ubundne Frihed. Det staaer klart for mig, at, naar denne Lov udkommer, vil der være al Grund til at frygte for, at en stor Mængde Mennesker ville troe, at de, ved at etablere en Høkerhandel, skulle høste Guld og grønne Skove, og at derfor mange Ubetænksumme og Letfærdige ville gaae hen og anvende deres smaae Midler til at etablere en Handel, med Hensyn til hvis Udfald de ville blive slemt skuffede; kun for — om jeg saa maa sige — at sætte et Slags Modvægt herimod, er det, at jeg har troet det hensigtsmæssigt, netop nu at fastsætte, at de, der ville drive Høkerhandel paa Landet, skulle svare en lille Afgift. Jeg skulde ikke have Noget imod at sætte Afgiften til kun 2 Rd., idet jeg antager, at selv en saadan Udgift vilde kunne danne en Modvægt imod deres Lyst til at etablere dem som Spekhøkere, og jeg har saameget Mindre taget i Betænkning at stille dette Forslag, som jeg troer, at man skal have Banskellighed med at nævne et Land, hvor der gives en saa ubetinget Frihed til Handel paa Landet, som her nu vil blive indrømmet, og hvor Friheden ikke er knyttet til den Betingelse at skulle løse Patent.

Justitsministeren: Paa Regjeringens Vegne maa jeg erklære, at den ikke vil modsætte sig det stillede Endringsforslag, men at den meget mere anseer det for at være et heldigt Middel til at danne en Modvægt mod den muligt overhaandtagende Lyst til at etablere Smaahandel paa Landet. Iøvrigt finder jeg Summen passende, ligesom det ogsaa forekommer mig, at Afgiften rettelig tilfalder Statskassen.

Dahl: Jeg skal blot for mit Bedkommende tilføje, at jeg Intet har at erindre mod Endringsforslaget; skulde jeg have noget derimod, skulde jeg snarere mene, at Summen er

for lavt ansat, hvis man overhovedet vil fastsætte nogen. Men vil man ikke tage en sliq Bestemmelse nu, forekommer der mig ikke at være det Mindste til Hinder for, at man senere kan tage en lignende Bestemmelse med Hensyn til Næringsforholdenes Ordning, hvis man dertil finder Anledning. Det kan vistnok paa Sagens nuværende Standpunct være vanskeligt at afgjøre, hvad der er det Retteste, enten nu at tage den Bestemmelse, der er bragt i Forslag, eller at opsætte det til en senere Tid.

B. Christensen: Den Lethed — kunde jeg fristes til at sige — og store Bestemthed, hvormed den ærede Minister udtalte sig paa hele Ministriets Vegne, har vistnok gjort det Indtryk paa mig, at, naar Regjeringen, fra hvem den hele almindelige Ordning af disse Forhold om en, som jeg haaber, ikke meget lang Tid skal udgaae, ikke deler de Betænkneligheder og Tvivl, der idetmindste hos mig ere tilstede, maa jeg have Uret. Men for at bevare min Stilling for de fremtidige Forhandlinger om lignende Spørgsmaal, maa jeg dog følge min Overbeviisning, som er, at man i dette Dieblik vil gjøre bedst i ikke at stemme for Endringsforslaget.

Thalbitzer: Jeg tillod mig under denne Sags forrige Behandling at udtale det som min Mening, at der enten burde svares en aarlig Afgift til Kommunen eller ogsaa betales Noget for et Patent. Min Grund var fornemmelig den, at de, der nu have Privilegium til at drive Høkerhandel paa Landet, maae svare en aarlig Afgift til Statskassen; det forekom mig derfor at være retfærdigt, at et saadant Forslag fremkom, og jeg skal altsaa nu stemme derfor.

Justitsministeren: Jeg maa dog i Anledning af den sidste ærede Talers Bemærkninger tillade mig at bemærke, at der for Høkerhandel paa Landet ingen Afgift svares til Statskassen. I det sydlige Jylland, navnlig i Ribe Stift, var det rigtignok tidligere indført, ligesom det finder Sted i Hertugdømmerne, at der svarede en saadan Afgift; men, da det ikke var Tilfældet i de øvrige Dele af